

Arrest

**nr. 34 164 van 16 november 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 30 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 februari 2009 waarbij de visumaanvraag van verzoekende partij wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Bengaalse nationaliteit treedt op 12 februari 2008 te Bangladesh in het huwelijk met I.H. van Marokkaanse nationaliteit, die in België gemachtigd is tot verblijf.

Verzoekster dient op 14 april 2008 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D, gezinshereniging.

De procureur des konings te Antwerpen wordt om advies gevraagd in verband met de erkenning van dit huwelijk.

Op 29 januari 2009 verstrekt de procureur des konings een negatief advies inzake de erkenning van dit huwelijk nu uit onderzoek is gebleken dat het huwelijk er kennelijk niet op is gericht om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Op 6 februari 2009 wordt de visumaanvraag door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen in art. 10, al.1, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de Belgische Ambassade te New Delhi aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakte op naam van A. S. (...), geboren op 06/02/191, van Bengaalse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 12/02/2008 met de heer I. H. (...), geboren op 02/06/1974, van Marokkaanse nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijke voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde;

Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:

Overwegende dat de heer I. (...) zijn verblijf regulariseerde op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdane waarmee hij echter minder dan twee jaar samenwoonde;

Overwegende dat betrokkenen elkaar leerden kennen via het internet;

Overwegende dat mijnheer op zoek zou zijn geweest naar Indische contacten om het Hindi te oefenen terwijl mevrouw Bengaalse is en Bengali spreekt;

Overwegende dat betrokkenen besloten in het huwelijk te treden na 7 à 8 maanden internet contacten en vooraleer ze elkaar ooit in levende lijve hadden gezien;

Overwegende dat betrokkene elkaar de eerste en enige maal in levende lijve hebben gezien ter gelegenheid van hun huwelijk;

Overwegende dat mevrouw nee antwoordde toen men haar vroeg of ze reeds eerder gehuwd was of reeds kinderen had;

Overwegende echter dat mevrouw reeds gehuwd geweest is en uit dit huwelijk een kind geboren werd;

Overwegende dat als bewijs van ontbinding enkel een affidavit voorlegt werd terwijl dit niet meer is dan een persoonlijke verklaring en geen bewijs van ontbinding dat door een rechtbank moet uitgesproken of bevestigd worden;

Overwegende dat betrokkenen elkaar niet zo goed zouden kennen en mijnheer bijvoorbeeld de namen niet kent van de broers en zussen van mevrouw;

Overwegende dat mijnheer niet geïntroduceerd werd in de familie of vriendenkring van mevrouw en enkel naar Bangladesh afreisde om te huwen met mevrouw;

Op basis van de elementen aanwezig in het administratieve dossier en het gevoerde politieonderzoek, is het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen van oordeel dat het hier een schijnhuwelijk betreft (AN. SCH.365-08) en adviseert het bijgevolg negatief; het huwelijk is kennelijk niet gericht op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap maar werd enkel afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel voor mevrouw A. (...);

Overwegende dat het Parket van mening is dat de erkenning van een huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde aangezien het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskenning ervan een schending kan uitmaken van de Belgische openbare orde;

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen A. S. (...) en I. H. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

*Bijgevolg wordt het visum geweigerd.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert twee middelen aan die luiden als volgt:

"1. Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen

Dat de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Minister van Migratie- en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet; Dat kan besloten worden dat, indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Minister de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuiste, en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Migratie- en asielbeleid voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991.

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Dat verzoekster werd gemeld dat de erkenning van haar huwelijk in strijd zou zijn met de Belgische openbare orde daar het huwelijk enkel zou zijn gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Dat verzoekster met deze motivering niet akkoord kan gaan.

Dat verzoekster haar echtgenoot heeft leren kennen via internet. De heer H. (...) op zoek was naar contacten met Indische mensen, daar hij reeds van kindsbeen af geïnteresseerd is in de Indische cultuur. Via de website India.chat zijn partijen met elkaar in contact gekomen. Contacten werden onderhouden via msn en via webcam.

De echtgenoot van verzoekster studeert in die zin dan ook de taal Hindi. Hindi is immers de officiële taal van India.

Met zijn echtgenote communiceert hij echter in het Engels. Dat de echtgenoot van verzoekster na 7 à 8 maanden intensieve internetcontacten en contacten via telefoon een relatie zijn begonnen. Na één jaar heeft de heer H. verzoekster ten huwelijk gevraagd. Verzoekster heeft echter niet onmiddellijk positief geantwoord. Zij zag het niet direct zitten om haar ouders in te lichten over een huwelijk met een persoon van een andere cultuur.

Verzoekster heeft uiteindelijk haar ouders ingelicht, waardoor elk contact tussen partijen werd verbroken voor een periode van 3 à 4 maanden.

Uiteindelijk kreeg verzoekster toch de zege van haar ouders.

Begin 2007 heeft de heer H. (...) zijn echtgenote ten huwelijk gevraagd. In februari 2008 is hij dan naar Bangladesh afgereisd waar een traditioneel huwelijk heeft plaatsgevonden. Dat partijen elkaar dus reeds enige tijd kenden alvorens een huwelijk plaatsvond. Fysieke contacten zijn er voorheen nooit geweest, gelet op de beperkte inkomsten van beide partijen.

Dat de echtgenoot van verzoekster wel degelijk geïntroduceerd werd in de familie van verzoekster. Dat hij voor het huwelijk werd ondergebracht in een appartement van de familie van verzoekster. Op die manier heeft de echtgenoot van verzoekster diens familie leren kennen.

Dat de echtgenoot van verzoekster inderdaad al eens getrouwd is geweest met een vrouw van Belgische nationaliteit. Dat dit echter niet als een indicatie van schijnhuwelijk kan weerhouden worden. Tussen de echtgenoot en diens eerste vrouw kwam een echtscheiding met onderlinge toestemming tot stand. De relatie liep mis, toen de echtgenoot van verzoekster er achter kwam dat hij door diens eerste vrouw bedrogen werd. Dat hij minstens drie jaar met deze vrouw heeft samengeleefd. Deze opmerking doet niet terzake en dient dan ook buiten beschouwing te worden gelaten als zijnde stemmingmakerij.

Dat verzoekster formeel is dat haar huwelijk gebaseerd is op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap en niet enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Dat de Minister zijn beslissing steunt op een foutieve, minstens gebrekkige motivatie.

Verzoekster kan dan ook niet kan instemmen met de beslissing tot afwijzing van de visumaanvraag gezinshereniging, noch met de motivatie ervan.

Dat de door Minister gegeven beslissing niet gedragen wordt door de feiten van de zaak. Dat de beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd is, wat een schending uitmaakt van de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota dat uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is dus van oordeel dat ten gevolge van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis te stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing zodat betrokkene in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Aangezien uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam bekend is aan verzoekster werd voldaan aan de formele motiveringsplicht. Verzoeksters verwijzing naar artikel 149 van de Grondwet faalt naar recht nu dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en het derhalve niet kan worden toegepast op bestuurshandelingen. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ter dege werd gemotiveerd. Verwerende partij merkt op dat conform artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In casu heeft de procureur des konings na gedegen onderzoek van de feitelijke omstandigheden door de politiediensten en gelet op de informatie bekomen vanwege de Belgische ambassade een negatief advies verschaft. De gemachtigde van de minister verwees geheel terecht naar tal van feitelijke omstandigheden en naar het negatieve advies van de procureur des konings. De omstandigheden waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing betreffen concrete gegevens die steun vinden in het administratief dossier en zijn omstandigheden die door verzoekster niet ernstig betwist kunnen worden.

3.3. In haar repliekmemoirie stelt verzoekster dat de eerste echtgenote, mevrouw H.V., van haar echtgenoot bevestigt dat zij meer dan drie jaar hebben samengewoond en niet zoals verwerende partij beweert slechts twee jaar. De heer H. heeft zeer snel de Nederlandse taal geleerd en zelfs geschiedenis en cultuur en heeft zich laten integreren in de Vlaamse maatschappij. Mevrouw H. V. bevestigt dat zij de oorzaak is van de scheiding tussen de heer H. en H. V. Verder wordt er gesteld dat de heer H. op zoek was naar Indische contacten om het Hindi te oefenen terwijl verzoekster Bengaalse is en Bengali spreekt. Verzoekster wijst erop dat er door de Bengali eveneens Hindi wordt gesproken. Verzoekster en de heer H. onderhielden dagelijkse contacten via internet, telefoon en skype. De heer H. heeft zijn echtgenote leren kennen omdat hij geïnteresseerd was in de cultuur van India en heeft zich alsoo daarover geïnformeerd en is via het internet in contact gekomen met verzoekster. Verzoekster kende de heer H. al anderhalf jaar voor het huwelijk hetgeen blijkt uit het pv van de politie. Hierin wordt eveneens vermeld dat verzoekster reeds gehuwd is geweest en dat uit dit huwelijk een kind geboren was en dat

de heer H. hiervan volledig op de hoogte was. Verzoekster merkt op dat zij zelfs niet gehoord werd over het negatieve advies zodat dit eenzijdig is.

3.4. Het tweede middel bouwt voort op het eerste. Voor een goed begrip worden beide middelen samen behandeld.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 10, §1, alinea 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar het feit dat het door verzoekster gevraagde visum wordt geweigerd omdat verwerende partij het huwelijk dat verzoekster afsloot met de heer I. H. niet erkent zodat dit huwelijk niet het recht op gezinshereniging opent. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wetsbepaling toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

In het tweede middel uit verzoekster kritiek op de motieven van de beslissing en voert ze in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister weigert het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot te erkennen omdat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op de totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, dat zo'n huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde, dat het parket van de procureur des konings ook tot deze conclusie komt en dat dit huwelijk geen recht op gezinshereniging opent.

In zoverre het de bedoeling van verzoekster lijkt te zijn om aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. De Dienst Vreemdelingenzaken is bevoegd om de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Luidens artikel 27, §1, derde lid van het WIPR kan *"ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de*

Rechtbank van Eerste Aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.” De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. De Raad blijft echter bevoegd om na te gaan of de gemachtigde van de minister terecht de afgifte van het visum heeft geweigerd (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552) en of verwerende partij hierbij zorgvuldig en op redelijke wijze te werk is gegaan.

De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, waarbij gemotiveerd wordt waarom de huwelijksakte niet kan erkend worden. Gelet op het hierboven gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des konings te Brussel dat op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische ambassade en het gevoerde politieonderzoek in België besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. In wezen beperkt verzoekster zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verwerende partij maar zij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België en *“niet het recht op gezinshereniging open”*. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven zodat de door verzoekster aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn.

De twee middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET